

Ödmjukhet – ”lins och prisma” Humility – “lens and prism”

Översatt från *The Christian Science Journal*, 5.2000

Corinne Jane Teeter

När jag tog klassundervisning i Kristen Vetenskap lärde jag känna Gud genom Hans attribut, de egenskaper som uttrycker Hans natur. De var till stor hjälp när det gällde att förstå min sanna natur som Guds avbild. Men det fanns *en* egenskap som undgick mig: ödmjukhet. Jag visste att jag inte hade den och att den var väsentlig för min förmåga att hela andra genom bön.

Jag var besluten att finna den. Jag läste i Mary Baker Eddys skrifter: ”Ödmjukhet är ett språngbräde till en högre insikt om Gudomen. Det uppåtstigande sinnet samlar nya former och märklig eld från det upplösta självet aska, och lägger världen bakom sig. Ödmjukhet upphöjer odödliga attribut endast genom att avlägsna det damm som fördunklar dem” (*Miscellaneous Writings* 1883-1896, s. 1). I två år längtade jag efter, och kämpade för att skaffa mig, ödmjukhet utan att få grepp om den. Det fanns stunder då jag faktiskt grät i min kamp för att nå denna värdefulla egenskap. Jag förstod det inte då, men när jag ser tillbaka kan jag se att uppriktigheten i mitt sökande i sig var en slags bön, och att Gud höll på att rena mitt medvetande. Genom den alltid närvarande, frälsande makten av Hans Kristus, hjälpte Han mig att avlägsna självet ur min erfarenhet och på det sättet vinna ödmjukhet. ”Det uppåtstigande sinnet samlar nya former och märklig eld från det upplösta självet aska...” Det var vad som pågick.

Ödmjukhetens motsats är högfärd och självtillräcklighet. Sådana egenskaper är grundläggande element i ett förgängligt, materiellt tänkande. De är ett stort hinder för andlig utveckling. De är ett resultat av personligt sinne och ett själv skilt från Gud, av en tro på att vi kan åstadkomma något genom vårt eget intellekt. En förgänglig, ändlig syn på oss själva, som inte uppfattar att vårt sanna själv i Gud är fullständigt och värdefullt, får oss att skämmas om vi inte har åstadkommit något som i världens ögon är värt att yvas över. Den argumenterar för ett litet ego med bestämda sympatier och antipatier. Den har en egen agenda som den försöker tvinga igenom. Den vill få sin vilja igenom och argumenterar för sina egna åsikter.

Kristus Jesus hade ingen sådan uppfattning om ett ego skilt från Gud. Han sade: ”Av mig själv kan jag inte göra något: som jag hör, så dömer jag” (Joh. 5:30). Han förstod helt och fullt att vi inte är upphovet till någonting och att vi inte kan åstadkomma någonting utan vår Skapare. Mästaren lärde och bevisade att vi är helt beroende av Gud, tillvarons gudomliga Princip. Han lyssnade till Andens röst, och eftersom han lyssnade hörde han; Och när han hörde Fadern kunde han skilja mellan sanning och villfarelse. Han demonstrerade sann återspeglning – vår identitet som Guds avbilder. Att göra detta är att uttrycka ödmjukhet. När Mary Baker Eddy besvarar frågan ”Vad är människan”? skriver hon: ”det som ej äger något

Läs en svensk översättning, på <http://www.spirituality.com/kristenvetenskaps Harold>

© 2009 The Christian Science Publishing Society (CSPS). Upp till 50 kopior av den här artikeln får tryckas och distribueras mot ersättning för tryckkostnaderna. Artikeln får inte sändas vidare via e-post eller läggas ut på en webbsida. Du kan istället sända eller lägga ut en länk till artikeln på CSPS:s webbsida. Om du vill ha tillåtelse att trycka artikeln i en annan tidskrift, sänd en förfrågan via e-post till copyright@cpsps.com, med ämnet ”Copyright Request” på engelska.

liv, någon intelligens, ej heller någon skapande kraft i sig självt, utan andligen återspeglar allt som tillhör hennes Skapare” (*Vetenskap och hälsa med nyckel till Skriften*, s. 475).

En dödlig, förgänglig, människa har mycket att växa ifrån. Det var det som hände mig medan jag studerade, begrundade och bad. Jag växte ifrån mina tankar om att allt var baserat på materien men garnerat med andlighet. Nu fattade jag Guds, Andens, allhet och enhet. Jag såg att allting som verkligen existerar tillhör Honom – att allt är Gud, det goda, och Hans manifestation. För mig betyder detta att skapelsen är det påtagliga beviset för att Gud existerar.

Jag öppnade *Återblick och Inblick* och läste om Mary Baker Eddys erfarenhet med ödmjukhet. Hon talar om den ”osedda synden” att tro på materiella ting. Och sedan skriver hon: ”Jag blickade in i det dödliga förnuftets materiella vrånghet och fylldes av blygsel. Högmodets kind bleknade. Mitt hjärta böjde sig djupt inför Andens allmakt, och ett skimmer av ödmjukhet, milt som en månstråles innersta, spred sig över jorden” (s. 31). Jag fäste mig vid två saker: att hon såg det ondas vrånghet och att hon insåg Faderns överhöghet. Båda dess ting krävs för ödmjukhet i dess djupaste mening, och jag visste att jag höll på att få grepp om det.

Ödmjukheten hjälper oss förstå att vi är odödliga, helt underkastade Anden, och att vi inte behöver tvinga på andra en viss synpunkt och stoltserande anse det berättigat. Att nå den förståelsen är ett viktigt mål om vi vill bli kristna helare. Det är av största vikt att vi gradvis överger den föreställningen att vi är förgängliga varelser var och en med ett litet förnuft och en egen vilja – en privat tillvaro som är skild från det gudomliga Livet. Dit når vi genom bön och genom att sträva efter att leva i överensstämmelse med Gud, att återspegla den gudomliga naturen i allt vi gör.

Jesus och lärjungarna var ödmjuka. De hade inte mycket av vad världen skulle kalla intellektuell kunskap, men dessa gudsmän såg djupt in i verkligheten, in i Andens värld, och bedömde ingenting efter det yttre skenet. De uttryckte stor vördnad, något som också är en viktig del av ödmjukheten.

Be och längta efter ödmjukhet. Det är ett effektivt, praktiskt och modigt sätt att göra anspråk på vår enhet med Gud. Ödmjukhet räddar oss från förödmjukelse. Vi kan inte undgå att lyckas när vi tillämpar ödmjukhet. Då kommer vi i överensstämmelse med Gud, Sanningen, som gör sig gällande och ger bevis på sin verksamhet genom sin egen dynamiska kraft.

Människor som når ett stort mått av ödmjukhet när de accepterar Guds styrelse och urskiljer verkligheten i Hans skapelse kan vara ovetande om att de har gjort det. De kanske bara känner en allt större övertygelse att de aldrig har lämnat sin källa, Gud. De ifrågasätter alltmer de falska bevisen: kaos, sjukdom, synd och fruktan och betraktar dem som överkliga och osanna: utan plats, person eller substans. De vet med växande tillförsikt att det gudomliga Förnuftet är Allt-i-allt. De ser allt klarare sig själva som Guds egen avbild, arvtagare till allt som är verkligt och gott. De vet att de innefattar fullkomlighet i varje del av sitt väsen och att de kan bevisa att detta är sant på jorden så som i himlen. När vi uttrycker den ödmjukhet som leder till en djupare förståelse av Gud, blir det möjligt för oss att känna att Guds rike *har* kommit, att det rena Förnuftet råder nu och alltid och att detta Förnuft är den enda makten och närvaron. Vi förstår med en allt djupare klarhet att

det onda är en negation, inte ett faktum som Gud vidmakthåller. Vi ser dess aggressivitet, men vi är inte rädda för dess negativa bilder. När vi ödmjukt erkänner att Gud är allt, blir vi medvetna om att endast det goda är verkligt, och att det goda redan är närvarande och påtagligt. Om vi ser vad som tycks vara en sjuk eller döende människa, kan vi tack vare ödmjukheten vara absolut övertygade om sanningen att Guds barn är vid god hälsa, fullkomligt, fullt av liv, helt och närvarande i det ögonblicket. Vi tar inte itu med det onda genom att koncentrera oss på den bild vi ser – sjukdom eller olycka eller något annat förfärligt. I stället vet vi att det som tycks vara något ont är en hägring – påhittad och helt falsk, precis som ormen och dess argument i den bibliska allegorin (se 1 Mos 3). När vi ägnar tanken åt Sanningens klara ljus upplöses hägringen, och den harmoni som är evigt sann blir åter synlig. Detta är möjligt tack vare ödmjukheten.

Var villig att ge upp en falsk uppfattning av självet. Detta är ödmjukhet. Det är något jag strävar efter varje dag. Och vi kan alla arbeta i den riktningen. Att älska Gud över allt annat kräver att ens egen uppfattning av självet måste offras. Det kräver att man allt mer erkänner det faktum att, som Mary Baker Eddy säger: ”Ego-människan är Ego-Gudens återspeglning...” (*Vetenskap och hälsa*, s. 281).

Låt oss följa den kristna kallelsen att hela genom Guds, det gudomliga Förnuftets, makt och komma ihåg hur viktig ödmjukheten är när vi gör detta. ”Ödmjukhet är lins och prisma när vi skall förstå Förnufts-helandet...”, säger Mary Baker Eddy (*Miscellaneous Writings*, s. 356). Vi kan bevisa att detta är sant och njuta frukterna av vårt helande arbete.